

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

Predmet br.: X-KRŽ-05/59

Datum donošenja: 10. mart 2011. godine

Datum otpreme: 08. april 2011. godine

Pred vijećem u sastavu: sudija Mr Dragomir Vukoje kao predsjednik vijeća
sudija Senadin Begtašević, izvjestilac
sudija Patricia Whalen, član vijeća

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

RADOJA LALOVIĆA I SONIBOJA ŠKILJEVIĆA

**RJEŠENJE KOJIM SE UKIDA PRVOSTEPENA PRESUDA SUDA BOSNE I
HERCEGOVINE BROJ X-KR-05/59 OD 16.06.2010. GODINE**

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Behaija Krnjić

Branilac optuženog Radoja Lalovića:

Slaviša Prodanović

Vesna Tupajić-Škiljević

Branilac optuženog Soniboj Škiljevića:

Milorad Rašević

Refik Arnautović

Broj: X-KRŽ-05/59

Sarajevo, 10.03.2011. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija Mr Dragomira Vukoja, kao predsjednika vijeća, te sudija Senadina Begtaševića i Patricia-e Whalen, kao članova vijeća, uz sudjelovanje stručnog saradnika Nevene Aličehajić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Radoja Lalovića i Soniboja Škiljevića, zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkama a), c), e), f) i k) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ BiH), a sve u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. KZ BiH, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog Radoja Lalovića, advokata Slaviše Prodanovića i Vesne Tupajić- Škiljević i branioca optuženog Soniboja Škiljevića, advokata Milorada Raševića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-05/59 od 16.06.2010. godine, nakon održane javne sjednice apelacionog vijeća u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Behaije Krnjića, optuženog Radoja Lalovića i njegovih branilaca, advokata Slaviše Prodanovića i Vesne Tupajić-Škiljević, te optuženog Soniboja Škiljevića i njegovih branilaca, advokata Milorada Raševića i Refika Arnautovića, u skladu sa odredbom člana 164. stav 1. ZKP BiH, u vezi sa članom 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, dana 10.03.2011. godine, donio je slijedeće:

R J E Š E N J E

Uvažavaju se žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branilaca optuženog Radoja Lalovića i branioca optuženog Soniboja Škiljevića, pa se presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-05/59 od 16.06.2010. godine **ukida u cijelosti i određuje se** održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine.

O b r a z l o ž e n j e

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR-05/59 od 16.06.2010. godine, optuženi Radoje Lalović i Soniboj Škiljević oglaseni su krivim da su radnjama opisanim u tačkama 1., 1.(a), 1.(c), 1.(d), 2., 2.(a), 2.(c) i 2.(d) izreke presude, počinili krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkama e), c) i k) KZ BiH, a sve u vezi sa članom 180. stav 1.

istog zakona, za koje krivično djelo je prvostepeni sud, uz primjenu navedenih zakonskih odredaba i odredaba članova 39., 42. i 48. KZ BiH, optuženog Radoja Lalovića osudio na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, a optuženog Soniboja Škiljevića, na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.

2. U skladu sa odredbom člana 186. stav 1. i 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP BiH), optuženi Radoje Lalović i Soniboj Škiljević, oslobođeni su obaveze da nadoknade troškove krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava.

3. Istom presudom, na temelju odredbe člana 284. stav 1. tačka c) ZKP BiH, optuženi Radoje Lalović oslobođen je optužbe da je radnjama opisanim u oslobađajućem dijelu presude počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkom a) KZ BiH, a optuženi Soniboj Škiljević, na temelju istog zakonskog osnova, oslobođen je optužbi da je radnjama opisanim u tačkama 1., 1.(a), 1.(b), 1.(c), 1.(d) i 2.(b) počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkama e), k), a), f) i c) KZ BiH.

4. Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, branioci optuženog Radoja Lalovića, advokati Slaviša Prodanović i Vesna Tupajić-Škiljević, te branilac optuženog Soniboja Škiljevića, advokat Milorad Rašević.

5. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine žalbom pobija oslobađajući dio presude, a kao žalbeni osnov navodi bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačke c), i) i k) ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz člana 299. stav 1. ZKP BiH i odluku o krivično-pravnoj sankciji, troškovima krivičnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu iz člana 300.ZKP BiH, te predlaže da apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine predmetnu žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu na način da obojicu optuženih oglasi krivim za sve radnje koje su im optužnicom Tužilaštva BiH stavljene na teret i to u svojstvu saizvršilaca u udruženom zločinačkom poduhvatu (u daljem tekstu UZP) i da im izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju,+ ili da pobijanu presudu u cijelosti ukine i odredi održavanje pretresa pred apelacionim vijećem.

6. Branilac optuženog Radoja Lalovića, advokat Slaviša Prodanović, protiv osuđujućeg dijela prvostepene presude u odnosu na optuženog Radoja Lalovića, izjavio je žalbu iz razloga bitnih

povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivično pravnoj sankciji, sa prijedlogom da apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine predmetnu žalbu uvaži, pobijanu presudu u smislu odredbe člana 315. stav 1. ZKP BiH ukine i odredi održavanje pretresa pred apelacionim vijećem

7. Dodatni branilac optuženog Radoja Lalovića, advokat Vesna Tupajić-Škiljević, izjavila je žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koji žalbeni osnov je propisan odredbom člana 299. stav 1. i 2. ZKP BiH, kojom predlaže da apelaciono vijeće Suda BiH uvaži predmetnu žalbu i ukine pobijanu presudu u osuđujućem dijelu u odnosu na optuženog Radoja Lalovića, te odredi održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodi od inkriminacija za tačke u osuđujućem dijelu presude.

8. Branilac optuženog Soniboja Škiljevića, advokat Milorad Rašević, izjavio je žalbu protiv prvostepene presude iz razloga bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te predložio da apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine, nakon razmatranja uvaži žalbu i pobijanu presudu ukine i odredi održavanje pretresa pred vijećem apelacionog odjeljenja u skladu sa članom 315. stav 1. ZKP BiH, kao i da ispita da li i dalje postoje razlozi za zadržavanje u pritvoru optuženog Škiljevića, te navedenu mjeru ukine i pusti optuženog da se brani sa slobode.

9. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine dostavilo je odgovor na žalbu odbrane u kojem ističe da su svi žalbeni prigovori branilaca optuženih neosnovani, te predlaže da se žalbe odbiju kao neosnovane, dok su branioci optuženih u pismenim odgovorima na žalbe koje su dostavili Sudu, istakli da su žalbeni prigovori Tužilaštva Bosne i Hercegovine neosnovani, zbog čega predlažu da apelaciono vijeće Suda BiH žalbu Tužilaštva odbije kao neosnovanu.

10. Dana 10.03.2011. godine, saglasno odredbi člana 304. ZKP BiH, održana je javna sjednica apelacionog vijeća, na kojoj su obje strane izložile žalbe i odgovore na žalbe, te ostale u cijelosti kod iznesenih navoda i prijedloga.

11. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora, u smislu odredbe člana 306. ZKP BiH, apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

12. Apelaciono vijeće je na prvom mjestu ispitalo žalbene prigovore Tužilaštva i branilaca optuženih kojima se ukazuje na postojanje bitnih povreda odredaba krivičnog postupka. Naime, žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka ima primat u odnosu na sve ostale žalbene osnove i ukoliko apelaciono vijeće utvrdi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi počinilo neku od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka taksativno nabrojanih u članu 297. stav 1. ZKP BiH (sa izuzetkom bitnih povreda odredaba krivičnog postupka propisanih odredbom člana 297. stav 1. tačke f) i j) ZKP BiH, kada apelaciono vijeće ima mogućnost preinačiti pobijanu presudu), mora ukinuti presudu i odrediti održavanje pretresa pred apelacionim vijećem. Naime, krivični postupak kakav propisuje ZKP BiH je strogo formalan postupak i presuda donesena uz kršenje principa i načela koji su propisanih odredbama ZKP BiH, je nepravilna presuda i kao takva mora biti ukinuta, uslijed čega je isključena mogućnost da apelaciono vijeće preispituje osnovanost žalbenih prigovora po drugim, u ovom slučaju, supsidijarnim žalbenim osnovima.

13. Ovo vijeće primjećuje da, kada je riječ o navodno počinjenim bitnim povredama odredaba krivičnog postupka, i žalbe branilaca optuženih i žalba Tužilaštva dijelom ukazuju na identične povrede učinjene od strane prvostepenog vijeća iako, razumljivo, osporavanjem presude na navedeni način žele postići suprotne ciljeve- kada je Tužilaštvo u pitanju, ukidanje presude u oslobadajućem, a kada je odbrana u pitanju- ukidanje presude u osuđujućem dijelu.

14. Iako žalioци ukazuju da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi počinilo različite forme bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, dovoljno je da samo neke od njih za posljedicu ostvare ukidanje presude. Stoga će se ovo vijeće, u daljem izlaganju, zadržati na analizi samo onih povreda za koje je utvrdilo da imaju karakter apsolutno bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i koje, bez izuzetka, vode ukidanju prvostepene presude.

15. Ključni prigovori, po ocjeni ovog vijeća, jesu oni kojima se ukazuje na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, odnosno prigovori kojima i Tužilaštvo i odbrana ukazuju da je izreka presude nerazumljiva. Naime, nerazumljivost presude po ocjeni žalilaca, na prvom mjestu se ogleda u činjenici što je optužnica Tužilaštva Bosne i Hercegovine teretila optužene Radoja Lalovića i Soniboja Škiljevića da su kao saizvršioци, učestvujući zajedno sa drugima u Udruženom zločinačkom poduhvatu (u daljem tekstu UZP), učestvovali u progonu nesrpskog civilnog stanovništva, u okviru kojeg progona su “počinili,

naredili, podstrekavali i pomagali u izvršenju zajedničkog plana...”, međutim isti su pobijanom presudom oglašeni kao pomagači u UZP-u, iako, obzirom da su iz izreke presude izostavljena imena lica koja su optužnicom označena kao počinioci UZP-a, ostaje nejasno kome su optuženi pomogli i u čemu se sastoje njihove radnje pomaganja.

16. Apelaciono vijeće istaknute prigovore ocjenjuje osnovanim. Naime, kako branilac optuženog Lalovića u svojoj žalbi detaljno elaborira, pobijana presuda ne sadrži konkretizaciju pojedinosti koje čine subjektivni (*mens rea*) i objektivni (*actus reus*) element predmetnog krivičnog djela, odnosno presuda ne sadrži činjeničnu podlogu radnje pomaganja, koja bez radnje izvršenja ne može stajati samostalno.

17. Naime, pobijanom presudom optuženi su oglašeni krivim da su radnjama opisanim u činjeničnom opisu osuđujućeg dijela pobijane presude počinili krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), u vezi sa tačkama c), e) i k) KZ BiH, sve u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH. Iako je izmijenjenom optužnicom optuženima stavljeno na teret da su kao saizvršioци

“svjesno i voljno učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu...imajući isti cilj sa odgovornim osobama u Ministarstvu pravde tzv. Srpske Republike BiH, potom Republike Srpske i to **u prvom redu** tadašnjim ministrom pravde Mandić Momčilom, kao i osobljem koje je obavljalo stražarske dužnosti u toj kazneno-popravnoj organizaciji, među kojima su bili stražari Pandurević Neđo, Govedarica Vule, Radović Božo i dr., te sa vojnim i policijskim strukturama tzv. Srpske Republike BiH, potom Republike Srpske, koji cilj je podrazumjevaio....progon nesrpskog civilnog stanovništva..., u okviru kojeg progona su **planirali, naredili i počinili, te podstrekavali i pomagali** u izvršenju zajedničkog plana...”

presudom je izmijenjen činjenični opis krivičnog djela sadržan u optužnici, pa su na temelju takvog izmijenjenog činjeničnog opisa optuženi Radoje Lalović, za period od kraja mjeseca juna do sredine mjeseca decembra 1992. godine i Soniboj Škiljević, za period od sredine mjeseca decembra 1992. godine do sredine mjeseca decembra 1995. godine, pojedinačno oglašeni krivim da je svaki od njih za prethodno navedeni inkriminisani period

“svjesno i voljno učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu...imajući isti cilj sa osobljem koje je obavljalo stražarske dužnosti u toj kazneno-popravnoj organizaciji, te sa vojnim i policijskim strukturama tzv. Srpske Republike BiH, potom Republike Srpske, ... koji cilj je podrazumjevaio....progon nesrpskog civilnog stanovništva..., u okviru kojeg progona je **pomagao** u izvršenju zajedničkog plana...”

Dakle, pobijana presuda, a kako to branilac optuženog Radoja Lalovića pravilno ukazuje svojom žalbom, izostavlja planiranje, naređivanje, počinjenje i podstrekavanje, kao radnje izvršenja krivičnog djela i optužene oglašava krivim samo za pomaganje, pri čemu, međutim, u izreci ne sadrži činjenični opis u čemu se radnja pomaganja sastoji.

18. Naime, iako presuda pomaganje, kao način izvršenja krivičnog djela, ne vezuje za član 31. KZ BiH, nego takav način izvršenja crpi iz člana 180. stav 1. KZ BiH, oblici radnje izvršenja krivičnog djela sadržani u odredbi člana 180. stav 1. KZ BiH, suštinski odgovaraju odredbama ZKP BiH kojima je regulisano saučiništvo, odnosno sudioništvo u počinjenju krivičnih djela (odredbe člana 29. do 31. KZ BiH). U skladu sa odredbom člana 180. stav 1. KZ BiH, individualna krivična odgovornost postoji za planiranje, naređivanje, počinjenje ili podstrekavanje ili **pomaganje** u planiranju, pripremanju ili počinjenju krivičnih djela, međutim, kako branilac optuženog Lalovića osnovano primjećuje, pomaganje kao radnja izvršenja ne može stajati samostalno, tačnije, u svakom pojedinom slučaju, kada optuženog oglasi krivim kao pomagača, sud, u presudi, mora navesti koje radnje pomaganja je optuženi preduzeo, kome je pomogao, te činjenice i okolnosti iz kojih bi proizlazilo da je optuženi bio svjestan djela i izvršioca, te bio svjestan da svojim radnjama podupire djelo izvršioca. Kako navedene odrednice termina pomaganje, ne proizilaze iz činjeničnog opisa osuđujućeg dijela izreke, to pobijanu presudu čini nerazumljivom, odnosno počinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH.

19. Nadalje, izmijenivši činjenični opis na način kako je to obrazloženo u prethodnom paragrafu, pobijana presuda je iz izreke izostavila imena počinilaca krivičnog djela, tačnije članova UZP-a (čiji pripadnici su označeni i optuženi), te samo uopšteno, nalazeći u tome zadovoljenje forme "pluraliteta osoba", kao nužne pretpostavke koncepta UZP-a, kao članove istog označava osoblje koje je obavljalo stražarske dužnosti u kazнено-popravnom domu Butmir, te vojne i policijske strukture tzv. Srpske Republike BiH, odnosno Republike Srpske. Međutim, ovo vijeće nalazi, a na šta je branilac Prodanović osnovano ukazao svojom žalbom, da je postupanjem na taj način, prvostepeno vijeće povrijedilo objektivni identitet presude i optužnice, tačnije prekoračilo optužnicu na štetu optuženih, na koji način je počinjena bitna povreda odredaba člana 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH. Objektivni identitet optužbe i presude bi postojao samo ako bi sud, u odnosu na činjenični opis iz optužnice, izvršio određene intervencije tako da u izreci presude dođe do izmjene nebitnih okolnosti u opisu djela.

20. Međutim, navedena intervencija prvostepenog suda je bitna jer se odnosi na identifikaciju članova UZP-a, s kojima su inkriminisane radnje optuženih usko povezane i bez koje korelacije ne bi ni došlo do izvršenja djela na način kako se to utvrđuje prvostepenom presudom.

21. Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, kako se to ističe u žalbi Tužilaštva, te branioca optuženog Radoja Lalovića, postoji i iz razloga što je izreka presude protivrječna sama sebi. Vijeće istaknuti prigovor nalazi također osnovanim. Naime, kako to žalioци svojim žalbama ukazuju, optuženi Radoje Lalović, oglašen je krivim da je radnjama

opisanim u tačkama 1., 1.(a), 1.(c) i 1.(d) izreke pobijane presude, počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) KZ BiH, u vezi sa tačkom e) istog člana- za radnje opisane pod tačkom 1. optužnice, tačke k) istog člana- za radnje opisane pod tačkama 1. (a) i c)) optužnice i tačke c) istog člana- za radnje opisane u podtački 1.(d) optužnice, dok daljom analizom izreke presude i to njenog oslobađajućeg dijela u odnosu na optuženog Soniboja Škiljevića, proizilazi da se i Radoje Lalović za radnje opisane u tačkama 1., 1.(a), 1.(c) i 1.(d) osuđujućeg dijela izreke presude, istovremeno oslobada optužbi.

22. Odredbom člana 290. ZKP BiH, propisano je šta izreka presude mora da sadrži. U stavu 4. navedenog člana ZKP BiH propisano je da izreka osuđujuće presude mora obuhvatiti potrebne podatke iz člana 285. ZKP BiH, što implicira da izreka osuđujuće presude mora, između ostalog, da sadrži: za koje se krivično djelo optuženik oglašava krivim, uz navođenje činjenica i okolnosti koje čine obilježja krivičnog djela, kao i onih od kojih ovisi primjena određene odredbe krivičnog zakona; zakonski naziv krivičnog djela i koje su odredbe krivičnog zakona primijenjene; kakva se kazna izriče optuženom; odluku o uračunavanju pritvora ili već izdržane kazne i odluku o troškovima krivičnog postupka. Istovremeno, odredbom člana 290. stav 5. ZKP BiH, propisano je da u presudi kojom se optuženi oslobađa optužbe ili je optužba odbijena, izreka presude mora obuhvatiti opis djela za koje je optužen i odluku o troškovima krivičnog postupka, te odluku o imovinsko-pravnom zahtjevu ako je isti bio postavljen. Iz navedenog se može nedvojbeno zaključiti da činjenični opis osuđujućeg dijela presude ne može, ni u kom slučaju, biti identičan činjeničnom opisu oslobađajućeg dijela presude, kakvu situaciju imamo u konkretnom slučaju, stvarajući na taj način dilemu o postojanju ili nepostojanju krivice optuženog za iste činjenične radnje. Takva izreka presude je kontradiktorna sama sebi, a kao takva i nerazumljiva. Dilema, kao posljedica nerazumljivosti presude, ostaje i dalje uprkos činjenici (i zbog nje) da se prije navođenja radnji za koje se optuženi Soniboj Škiljević oslobađa od optužbe, ističe da ih je počinio zajedno sa optuženim Radojem Lalovićem.

23. Ako se ostaje pri tvrdnji da je te radnje optuženi Škiljević počinio sa optuženim Lalovićem, nameće se logičan zaključak da autor takve tvrdnje, *explicite*, navodi da je inkriminisane radnje počinio i optuženi Radoje Lalović. Navedene povrede, počinjene od strane prvostepenog vijeća, predstavljaju apsolutno bitne povrede odredaba krivičnog postupka propisane članom 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, kako su to i Tužilaštvo i odbrana pravilno ukazali svojim žalbama i kao takve za rezultat imaju obavezno ukidanje prvostepene presude.

24. Preispitujući pobijanu presudu u okviru žalbenog osnova bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, apelaciono vijeće je našlo osnovanim žalbene prigovore odbrane kojima se ukazuje da je izreka presude protivrječna njenim razlozima. Naime, kako branilac optuženog Lalovića ističe u svojoj žalbi, optuženi Lalović je oglašen krivim po principu individualne krivične odgovornosti (član 180. stav 1. KZ BiH), dok se u obrazloženju presude daju razlozi za tzv. “komandnu odgovornost” (član 180. stav 2. KZ BiH).

25. Naime, ovo vijeće cijeni da nečinjenje, tačnije propust da se preduzme određena radnja, nije isključivo vezan za odgovornost propisanu odredbom člana 180. stav 2. KZ BiH, jer i propust može biti dio direktnog počinjenja kakvo je sankcionisano odredbom člana 180. stav 1. KZ BiH. Međutim, u konkretnom slučaju, kako to branilac optuženog Lalovića osnovano primjećuje, ne radi se isključivo o propustu optuženih da preduzmu radnje koje su bili dužni preduzeti, a koje bi, jednako tako, bila dužna preduzeti i bilo koja druga osoba, nego se njihov propust direktno vezuje za funkciju upravnika koju je svaki od njih obavljao u određenim periodima, u vrijeme obuhvaćeno optužnicom. S tim u vezi, u presudi se obrazlaže da odgovornost optuženih proizilazi iz razloga što oni nisu “poduzeli ništa u pravcu zaustavljanja prakse nezakonitog zatvaranja, niti su odlučili da takvim postupcima uskrate podršku na način da će odbiti prijem tih lica ili da će napustiti dužnost upravnika”¹, iz čega proizilazi da se nečinjenje, tačnije propust ovih optuženih, vezuje isključivo za dužnost upravnika koju su isti obavljali, a što je obilježje komandne odgovornosti propisane odredbom člana 180. stav 2. KZ BiH. Takvi razlozi presude, dakle, direktno su suprotni njenoj izreci, jer ostaje nejasno koji oblik krivice prvostepena presuda prihvata, zbog čega je ovo vijeće našlo osnovanim prigovor odbrane kojim se ukazuje na postojanje navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

26. Iz razloga utvrđenih bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, koje imaju karakter apsolutno bitnih povreda i na njima stvorenih krupnih dilema koje je ostvarila prvostepena presuda, iz istih je bilo moguće jedino ukinuti prvostepenu presudu. Takođe, imajući u vidu da navedeni nedostaci dovode u sumnju i pravilnost zaključaka o odlučnim činjenicama, apelaciono vijeće je uvažilo žalbe Tužilaštva i odbrane, te na osnovu člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, prvostepenu presudu, u njenom osuđujućem i oslobadajućem dijelu ukinulo, te odredilo održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine.

---

¹ Vidjeti presudu Suda BiH broj X-KR-05/59 od 16.06.2010. godine, paragraf 328

27. U ponovljenom postupku apelaciono vijeće će otkloniti utvrđene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te ukoliko ustanovi da je potrebno, ponovo izvesti već izvedene dokaze, a uz ocjenu ostalih žalbenih prigovora, po ukazanoj potrebi, izvesti i nove dokaze.

28. Imajući u vidu da je prvostepena presuda ukinuta u oslobađajućem i osuđujućem dijelu, apelaciono vijeće se u ovom rješenju nije bavilo iscrpnom analizom svih žalbenih prigovora, nego je, saglasno odredbi člana 316. ZKP BiH, navelo samo kratke razloge za ukidanje prvostepene presude, dok će iscrpna obrazloženja biti sadržana u odluci koja bude donesena nakon okončanja pretresa pred apelacionim vijećem. Postupanje na drugačiji način, tačnije upuštanje u ocjenu osnovanosti prigovora kojima se ukazuje na nepravilnosti u utvrđenom činjeničnom stanju, povrede krivičnog zakona ili pobija odluka o krivičnoj sankciji, predstavljalo bi prejudiciranje ishoda ponovnog postupka.

29. Iz svih navedenih razloga, a na temelju odredbe člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, odlučilo kao u izreci rješenja.

ZAPISNIČAR:

Nevena Aličehajić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mr Dragomir Vukoje

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.